

Nr 357.

Av herr **Holmström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 14 juni 1940 (nr 478) om nöjesskatt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 350 angående ändring av vissa delar av förordningen om nöjesskatt föreslås i 5 a §: »Anordnas danstillställning, till vilken allmänheten äger tillträde, i lokal eller å plats, där utskänkning av spritdrycker, vin, pilsnerdricka eller alkoholfria drycker samtidigt må äga rum, eller i annan därmed i inre förbindelse stående lokal, skall, ändock att särskild avgift för tillträde till danstillställningen icke uppbäres eller avgift uppbäres med lägre belopp än nedan sägs, nöjesskatt utgå — — —»

Denna skatt skall drabba alla, som besöka lokalen, även dem, som endast intaga förtäring utan att deltaga i dansen.

Beträffande detta förhållande anför föredragande departementschefen följande.

»Under remissbehandlingen har vidare från olika håll gjorts gällande, att den föreslagna beskattningen icke borde omfatta sådana restauranggäster, som icke deltog i dansen. Såsom en särskilt obillig konsekvens av det föreliggande förslaget har därvid framhållits, att nöjesskatt finge erläggas även av dem, som på grund av sitt yrke vore tvungna att företaga resor och därunder taga in på hotell, i vars restauranglokaler dans vore anordnad. En begränsning av nöjesbeskattningen till att avse endast de dansande skulle emellertid medföra avsevärda olägenheter särskilt i fråga om kontrollen. Jag kan följaktligen icke tillstyrka en sådan ändring av förslaget.»

Det är fullmäktige för svenska handelsresandeföreningar, som till finansministern ingivit ett i propositionen omnämnt yttrande över förslaget. I detta heter det bland annat.

»Samtliga personer, som av sin tjänst äro tvingade att bo på hotell och där intaga sina måltider — ofta förlagda till kvällstimarna, åtminstone vad handelsresande beträffar — skulle således vara skyldiga att erlægga nöjesskatt, då de intaga måltid i restaurant, där danstillställning äger rum, även om de ej deltaga i dansen.

För handelsresandenas vidkommande skulle detta medföra en betydande merutgift, då flertalet handelsresande vistas på affärsresor större delen av året, ofta 8 à 9 månader, i en del fall än mera.»

Det gäller alltså särskilt förhållandena i de samhällen, där endast ett

större hotell finnes. Även om i ett sådant hotell det skulle finnas någon särskild avdelning, »enskilt rum» eller dylikt, där han skulle kunna intaga sin måltid, så skall nöjesskatt utgå, då denna står »i inre förbindelse» med den lokal, i vilken dans försiggår. Den resande har alltså icke fritt val vare sig beträffande hotell eller lokal inom detta.

Det måste alltså erkännas, att denna skatt omotiverat drabbar de personer, som i och för sitt *yrke* måste bo på hotell under stor del av året. De böra icke drabbas av en skatt, som skall utgå för *nöjen*.

Att göra undantag för sådana personer »skulle emellertid medföra avsevärda olägenheter särskilt i fråga om kontrollen», säger departementschefen.

Det torde dock lätt kunna ordnas på så sätt, att den resande av portieren erhåller ett å särskilt formulär avfattat intyg om att han är inregistrerad i hotellets resandebok (den s. k. polisliggaren), varvid såväl inregistreringsnummer som namn skall utsättas. Detta intyg kan sedan bifogas restaurangnotan.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 350 angående nöjesskatt må vidtaga sådan ändring i densamma, att skatten icke skall drabba resande, som bor på hotell, där dans är anordnad.

Stockholm den 30 oktober 1943.

Nils Holmström.